

Chương 3

Trên đường cao tốc, tám chiếc xe cảnh sát đang phóng như bay, thẳng tiến đến huyện Bạch Tượng.

Vụ án đặc biệt nghiêm trọng, một giờ sau khi nhận được tin đã báo lên Bộ Công an, Bộ Công an nhanh chóng hạ lệnh cho Công an Tỉnh triển khai phương án khẩn cấp, đảm bảo an toàn tính mạng con tin.

Sáu nhân viên công vụ của Phòng Công thương huyện Bạch Tượng cũng tức là toàn bộ nhân viên chính thức, cộng thêm một tài xế nữa là bảy người, lên đường đi du lịch đột nhiên bị mất liên lạc, bật vô âm tín. Hai ngày sau, một tên tự xưng là kẻ bắt cóc nói rằng hắn đang giữ toàn bộ nhóm người đó, nếu không đáp ứng yêu cầu của hắn, hắn sẽ giết hết bọn họ trước tối mai.

Vụ án như thế xưa nay chưa từng xảy ra, khiến cho tất cả các lãnh đạo có liên quan hoàn toàn choáng váng.

Công an tỉnh đã triệu tập cuộc họp khẩn cấp sau khi thảo luận lập tức thành lập Tổ chuyên án do Trưởng phòng Điều tra hình sự Tỉnh đảm nhận chức vụ Tổ trưởng. Nhân viên của Tổ chuyên án do ông chỉ định, tất cả mọi người lập tức lên đường, phải có mặt tại huyện Bạch Tượng trước buổi tối ngày hôm nay để triển khai công tác điều tra.

“Lại là huyện Bạch Tượng.” Cao Đông ngồi trong xe cảnh sát lắng nghe tiếng gió rít bên ngoài cửa sổ, hồi tưởng lại 4 năm về trước.

Bốn năm trước, khi ông vẫn còn là Trưởng phòng Công an Thành phố, huyện Bạch Tượng liên tiếp xảy ra một loạt vụ sát hại các quan chức nhà nước, hung thủ còn ngang nhiên để lại bút tích tại hiện trường gây án: “*Giết đủ mười lăm tên Trưởng phòng, Trưởng phòng không đủ sẽ giết Giám đốc Sở*”, gây chấn động dư luận. Lúc đó vụ án này làm cho ông rất đau đầu, sự nghiệp nguy nan, may mắn thay cuối cùng cũng kết thúc mỹ mãn, ông còn được khen thưởng.

Sau đó ông làm chức Phó giám đốc phụ trách Đội Điều tra hình sự của Công an Thành phố, đương lúc sự nghiệp thành công rực rỡ thì năm ngoái huyện Ninh bên cạnh lại xảy ra vụ án giết người hàng loạt, vụ án rớt cuộc cũng được phá, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, ông bị xử phạt, chuyển đến Văn phòng tỉnh. Tuy là đảm nhiệm chức Đội trưởng đội Điều tra hình sự nhưng quyền lực đâu bằng chức Phó giám đốc Công an của thành phố lớn thứ hai toàn tỉnh như ban đầu được.

Rất may là bố vợ của ông là Bí thư ủy ban Chính pháp, tay năm nay đã sắp về hưu, quyền thế không được như xưa nhưng các mối quan hệ thì vẫn còn. Bản

thân Cao Đòng vốn có năng lực, cả Văn phòng Tỉnh và Bộ Công an đều biết cả, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì trong vòng 3 năm có thể sẽ thăng lên chức Phó chủ nhiệm Văn phòng Tỉnh, quản lý công việc Điều tra hình sự của toàn tỉnh.

Đợi thêm hơn nữa tháng nữa, ăn Tết xong, là vừa lục Cao Đòng tròn 40 tuổi, ở cái tuổi này nếu có thể gia nhập vào hàng ngũ lãnh đạo chủ chốt của Văn phòng Tỉnh thì tiền đồ vô cùng thênh thang.

Nhưng chuyện ngoài ý muốn lại xảy ra.

Toàn bộ nhân viên của Phòng Công thương Huyện Bạch Tượng đều bị bắt cóc. Cao Đòng biết rõ việc xử lý vụ án lớn gây chấn động như thế này là rất nguy hiểm, nếu làm tốt tất nhiên sự nghiệp sẽ rạng rỡ, nhưng một khi xảy ra vấn đề trong quá trình điều tra sẽ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến tiền đồ về sau. Đối với người làm quan chức mà nói, lập công đương nhiên là tốt nhất, tuy nhiên phần lớn thời điểm vẫn không cầu công trạng mà mong được bình an.

Vụ án này tên tội phạm dám bắt cóc cả xe lẫn người chứng tỏ là hắn là kẻ liều lĩnh và nguy hiểm. Việc giải cứu con tin khỏi tay của những kẻ như thế thì kết quả cuối cùng khó mà kiểm soát được.

Ông vốn không muốn nhúng tay vào nhưng các đối thủ cạnh tranh trong giới chính trị đã ép buộc ông.

Gần trưa, Văn phòng Tỉnh triệu tập cuộc họp khẩn cấp để thảo luận về việc ai sẽ lãnh đạo Tổ chuyên án nhưng không ai muốn làm cả. Ai cũng biết rõ đây không phải là vụ bắt cóc thông thường. Toàn bộ nhân viên của Phòng Công thương bị bắt cóc chẳng để lại một dấu vết nào, bản lĩnh của đối phương chắc chắn không tầm thường. Hướng hồ đến bây giờ vẫn chưa có tin tức gì về việc hắn ta thực hiện vụ bắt cóc ra sao, người và xe ở chỗ nào, bọn bắt cóc hiện đang ở đâu? Thời hạn cuối cùng lại chỉ đến ngày mai.

Nhờ chẳng may không thể cứu được người thì trách nhiệm chắc chắn sẽ thuộc về Tổ chuyên án.

Nhưng sự việc cấp bách, Tổ chuyên án cần phải có người lãnh đạo. Thế là có người cất lực tiến cử Cao Đòng, bảo ông là Chuyên gia Điều tra hình sự nổi tiếng toàn tỉnh, các vụ án mạng vào tay ông cho đến hôm nay 100% đều phá thành công, không có ai sánh được. Ông lại từng phá một vụ án lớn ở huyện Bạch Tượng, nên chỉ có ông mới hiểu rõ về vùng này. Năm ngoái ông còn làm Phó đội trưởng đội Điều tra hình sự của Công an Thành phố đó, quen biết nhiều. Trưởng Công an Huyện Bạch Tượng là Mã Đảng Bồi quen với ông, còn Phó Công an Huyện Lý Vệ Bình là thuộc hạ cũ, lại còn là người do chính ông đề bạt. Ngoài ra, bản thân ông là cán bộ cấp phó tại Văn phòng Tỉnh, cấp bậc đủ lớn,

cộng với việc Đội trưởng đội Điều tra hình sự vốn phải phụ trách các vụ án quan trọng như thế này. Ông còn là Phó chỉ huy trưởng của Đội Điều tra hình sự Tỉnh, ông không đi thì còn ai đi nữa?

Tổng hợp tất cả các Điều kiện này lại, Tổ trưởng Tổ chuyên án ngoài ông thì không có sự lựa chọn nào tốt hơn cả.

Cao Đổng thật sự rất muốn đập cái người đã tiến cử mình một trận, nhưng đối phương đã nói như thế, thời gian lại đang gấp rút, cấp trên cũng cho rằng Cao Đổng là sự lựa chọn tốt nhất. Dù vậy, nhằm bảo đảm tính dân chủ, tất cả mọi người tham gia cuộc họp để bỏ phiếu. Kết quả toàn bộ so phiếu đều ủng hộ Cao Đổng phụ trách Tổ chuyên án, muốn yêu cầu gì cứ nêu ra nhưng nhất định phải lập tức xuất phát để triển khai công việc.

Trên đường đi, Cao Đổng luôn chau mày cau có, đã gánh vác trọng trách này thì cần phải xử lý cho tốt, nếu không một khi xảy ra chuyện sẽ rất phiền phức.

Mặc dù tin các phương tiện truyền thông, những vụ bắt cóc lúc nào cũng được cảnh sát giải cứu thành công nhưng trên thực tế Cao Đổng biết rõ rằng trừ các vụ fo đám dân đầu đường xó chợ cầm dao tấn công bừa bãi ra, các vụ bắt cóc khác tỷ lệ sống sót đều chỉ tầm 50 - 50.

Các vụ bắt cóc thông thường nếu không giải cứu được người cũng không có chuyện gì to tát. Nhưng đây là vụ bắt cóc bảy người, hơn nữa lại là vụ án đặc biệt nghiêm trọng: Bắt cóc các viên chức nhà nước. Một khi không giải cứu được sẽ bị truy cứu trách nhiệm rất nặng.

Bây giờ ngay cả hồ sơ cơ bản của vụ án cũng chẳng có, chỉ biết huyện Bạch Tượng báo rằng cả người và xe đều mất tích, hung thủ gọi điện tới uy hiếp, còn quá trình bắt cóc như thế nào, người giờ đang ở đâu thì hoàn toàn không ai biết.

Cao Đổng ngẫm nghĩ, móc điện thoại ra, nhanh chóng gọi cho Lý Vệ Bình: “Vệ Bình, là tôi đây. Tỉnh muốn tôi thụ lý vụ án này, anh nhận được thông báo rồi chứ, khoảng hai tiếng nữa tôi sẽ đến huyện các anh. Tôi hỏi anh, sao lại để xảy ra sự việc như thế này hả?”

Lý Vệ Bình rõ ràng rất hoan mang: “Tôi. . . chẳng ai biết được sẽ xảy ra chuyện như thế này cả...”

“Được rồi không nói những lời vô ích đó nữa. Các anh đã điều tra ra manh mối nào mới chưa?”

“Chúng tôi đã liên lạc với bên viễn thông kiểm tra tín hiệu đi động, các số thuê bao này đồng loạt tắt máy vào trưa ngày chín tháng Một. Ngày hôm qua người nhà của họ đến báo với cảnh sát rằng họ không liên lạc với các con tin

được. Chúng tôi cho rằng đã xảy ra tai nạn giao thông nên hỏi thăm các thành phố dọc theo lộ trình du lịch thì được biết không có tai nạn nào nghiêm trọng cả. Sau đó thì không tiếp tục điều tra nữa. Quả thật không thể ngờ sự việc lại nghiêm trọng như thế. Chúng tôi cũng đã điều tra hệ thống định vị GPS của chiếc xe đó, cũng bị mất tín hiệu vào cùng thời điểm buổi trưa hôm trước. Địa điểm phát tín hiệu cuối cùng là trạm nghỉ thuộc thành phố Thiệu Hưng tin đường đi đến Hàng Châu. Hiện tại chỉ nắm được chừng đó thông tin thôi.”

Cao Đổng suy nghĩ rồi hỏi: “Tin tức của bọn bắt cóc thì sao?”

“Đã Điều tra số mà bọn chúng gọi đến, số điện thoại này là của Trưởng phòng Công thương. Vị trí tín hiệu được xác định nằm ngay gần thị trấn chúng ta. Hiện tại tôi đã cho người tìm kiếm các khu vực quanh thị trấn xem thử có tìm thấy chiếc xe đó hay không, rồi sẽ tìm cách tra ra vị trí của các con tin. Sáng nay sau khi gọi điện, tên bắt cóc tắt máy ngay lập tức. Bây giờ hệ thống định vị nơi xuất phát cuộc gọi đến đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần đối tượng gọi đến lần nữa là có biết chắc chắn vị trí của chúng.”

Cao Đổng nói: “Tốt, cần tăng cường người tuần tra quanh khu vực thị trấn, trên đường phải quan sát cẩn thận. Vì cả chiếc xe mất tích, mục tiêu rất lớn nên tôi tin sẽ nhanh chóng có manh mối. Đúng rồi, sau sáng nay, bọn bắt cóc có gọi điện đến nữa không?”

“Không gọi nữa.”

Cao Đổng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Có thể lát nữa khi bọn bắt cóc gọi lại, chúng sẽ dùng điện thoại của người khác. Hãy chuẩn bị tinh thần theo dõi vị trí toàn bộ số di động của những người trên xe.”

“Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Cao Đổng khẽ gật đầu. Ông rất yên tâm về năng lực của Lý Vệ Bình, những việc nên làm đều chuẩn bị ổn thỏa từ rất sớm.

Nhưng nửa tiếng sau, Lý Vệ Bình lại gọi điện cho Cao Đổng, run rẩy nói: “Sếp...người của Phòng Công thương...đã chết hết rồi.”

“Cái gì!” Cao Đổng kinh ngạc đến nỗi gần như đứng bật dậy trong xe.

Chờ Lý Vệ Bình kể bại sự tình xong, Cao Đổng im lặng hồi lâu sau đó nói một cách khô khan: “Tôi sẽ trình báo lên cấp trên trước, các anh cứ làm công tác nghiên cứu hiện trường cơ bản đi đã, nhưng cố gắng giữ nguyên hiện trường, đợi người của tôi đến.”

Cúp máy xong, tim Cao Đổng đập thành thịch, vẫn chưa đến huyện Bạch Tượng, vẫn chưa xử lý được bọn bắt cóc mà con tin đã chết hết rồi?

Chuyện này là sao đây? Chẳng phải bọn chúng nói hạn cuối là tối mai sao?

Ngay lúc đó, suy nghĩ của ông xoay chuyển, bỗng dưng bừng tỉnh, không sao, nguy hiểm quá, may mà vẫn chưa đến huyện Bạch Trượng, nếu như đến nơi họ mới thông báo việc con tin bị chết thì mình phải chịu một nửa trách nhiệm rồi.